

Een

‘Wie ben ik?’

Havens warme, plakkerige handen drukken hard tegen mijn wangen. De verkleurde rand van haar zilveren ring met doodskop laat een vlek achter op mijn huid. Ik zie niets, want ze heeft haar handen voor mijn ogen geslagen. Toch weet ik dat ze een scheiding heeft in het midden van haar zwartgeverfde haren en dat ze haar zwarte korset van vinyl over een coltrui draagt (om te voldoen aan de kledingvoorschriften van onze school). Ik weet dat er in haar gloednieuwe, zwarte satijnen rok die tot de grond reikt al een gat zit vlak bij de zoom omdat ze er met een neus van haar Dr. Martens-laarzen in bleef hangen. Haar ogen zijn goudgeel, maar dat komt doordat ze gele contactlenzen draagt.

Ik weet ook dat haar vader niet echt op ‘zakenreis’ is, ook al zegt hij van wel. En haar moeders persoonlijke trainer is veel meer ‘persoonlijk’ dan ‘trainer’. Haar jongere broertje heeft haar Evanescence-cd kapotgemaakt, maar dat durft hij haar niet te vertellen.

Toch weet ik dat allemaal niet omdat ik stiekem iets kan zien of haar bespioneerd heb. Ik weet die dingen doordat ik gedachten kan lezen.

‘Schiet nou op! Raad eens! De bel gaat zo!’ zegt ze met een schorre, ruwe stem, alsof ze een pakje sigaretten per dag rookt. Dat is niet zo. Ze heeft zelfs maar één keertje een sigaret geprobeerd.

Ik wacht even met antwoorden en bedenk een naam van iemand met wie ze nooit vergeleken zou willen worden. ‘Is het Hilary Duff?’

‘Gadver. Raad nog eens!’ Ze drukt haar handen steviger tegen mijn hoofd. Ze weet niet dat ik niets hoeft te kunnen zien om het toch te weten.

‘Is het mevrouw Marilyn Manson?’

Ze lacht en laat me los. Ze likt aan haar duim om de tatoeage weg te poetsen die haar verkleurde ring op mijn wang gemaakt heeft, maar ik til mijn arm op en houd haar tegen. Niet omdat ik vies ben van haar speeksel (ik weet tenslotte zeker dat ze gezond is), maar omdat ik liever niet wil dat ze me nog een keer aanraakt. Elke aanraking onthult te veel en is uitputtend, dus probeer ik die zo veel mogelijk te voorkomen.

Ze grijpt naar de capuchon van mijn sweatshirt en trekt hem van mijn hoofd. Dan tuurt ze naar de dopjes in mijn oren en vraagt: ‘Waar luister je naar?’

Ik steek mijn hand in het zakje voor mijn iPod, dat ik speciaal in elke *hoody* genaaid heb. Zo verberg ik de herkenbare witte snoertjes voor de leraren. Ik geef haar de dopjes en zie haar ogen groot worden. Ze zegt: ‘Wat is dít dan? Ik bedoel, kan het nog harder? En wie is het eigenlijk?’ Ze laat de oordopjes van mijn iPod in de lucht hangen zodat we allebei horen hoe Sid Vicious tekeergaat tijdens ‘Anarchy in the UK’. Om eerlijk te zijn heb ik geen flauw idee of Sid voor of tegen anarchie is. Ik weet alleen dat de muziek bijna hard genoeg is om mijn overgevoelige zintuigen te overstemmen.

‘De Sex Pistols,’ antwoord ik voor ik de muziek stopzet en de speler terugstop in mijn geheime zakje.

‘Het verbaast me dat je mij nog kon verstaan.’ Ze glimlacht en op dat moment gaat de schoolbel.

Ik haal mijn schouders op. Ik hoeft niet te luisteren om iets te

horen. Maar dat ga ik haar niet uitleggen. Ik zeg dat ik haar in de lunchpauze wel weer zie en loop naar mijn volgende les. Terwijl ik over het schoolterrein loop, krimp ik ineen als ik voel dat er twee jongens vlak achter Haven lopen en op de zoom van haar rok gaan staan, waardoor ze bijna struikelt. Dan draait ze zich om en geeft het teken van het Kwaad (toegegeven, het is niet echt het teken van het Kwaad, maar iets wat ze zelf bedacht heeft). Ze kijkt hen met haar gele ogen woedend aan, waardoor ze meteen terugdeinzen en haar met rust laten. Ik slaak een zucht van verlichting als ik het klaslokaal in wandel. Het duurt nu niet lang meer voordat het laatste beetje energie van Havens aanraking verdwijnt.

Ik loop naar mijn plek achter in de klas en stap over de tas die Stacia Miller met opzet in de weg gezet heeft. Ondertussen neger ik de dagelijkse begroeting – ‘looo-ser!’ – die ze zachtjes voor zich uit zingt. Ik schuif op mijn stoel, pak mijn boek, schrijfblok en pen uit mijn tas, stop de dopjes van de iPod in mijn oor en trek de capuchon over mijn hoofd. Mijn rugzak laat ik op de lege stoel naast me vallen en ik wacht tot meneer Robins binnenkomt.

Meneer Robins is altijd te laat. Dat komt voornamelijk doordat hij tussen de lessen door graag een paar slokjes neemt uit zijn kleine zilveren flesje. Maar dat doet hij alleen maar omdat zijn vrouw constant tegen hem loopt te schreeuwen, zijn dochter hem een sukkel vindt en hij eigenlijk een hekel heeft aan zijn leven. Dat ben ik allemaal te weten gekomen op de eerste dag hier op school, toen mijn hand per ongeluk de zijne raakte terwijl ik hem een brief van mijn vorige school gaf. Als ik nu iets moet inleveren, leg ik het maar op de rand van zijn bureau.

Ik sluit mijn ogen en wacht af, terwijl mijn vingers in mijn trui omhoogkruipen om een ander liedje op te zetten. Van de schreeuwende Sid Vicious naar iets zachters en rustigers. Die harde muziek heb ik niet meer nodig nu ik in het lokaal zit. Er zijn niet zo heel veel leerlingen in de klas, waardoor de hoeveelheid energie die ze uitstralen wel meevalt.

Ik was niet altijd een buitenbeentje. Ooit was ik een doodnormale tiener. Het soort dat naar schoolfeesten gaat en verliefd

wordt op beroemde mensen. Ik was zo trots op mijn lange, blonde haren dat het nooit in me opkwam om ze strak naar achteren te borstelen in een paardenstaart en die te verbergen in een hoody. Ik had een moeder, een vader, een jonger zusje, Riley, en een lieve blonde labrador die Buttercup heette. Ik woonde in een mooi huis in een goede buurt in Eugene, Oregon. Ik was populair, gelukkig en kon niet wachten tot ik met mijn eerste jaar aan de universiteit kon beginnen, aangezien ik net verkozen was tot cheerleader van het universitaire sportteam. Ik had alles wat mijn hartje begeerde en kon doen wat ik wilde. Dat klinkt misschien ontzettend afgezaagd, maar ironisch genoeg is het wel waar.

Toch lijkt dat hele verhaal wat mij betreft op iets wat ik een ander heb horen vertellen. Want sinds het ongeluk kan ik me nog maar één ding goed herinneren: dat ik stierf.

Ik heb een bde of bijna-doodervaring gehad, zo vertellen ze me. Het probleem is dat 'ze' ernaast zitten. Want geloof me, er was niets 'bijna' aan. Mijn kleine zusje Riley en ik zaten het ene moment nog op de achterbank van mijn vaders suv. Buttercup lag met haar kop op Rileys schoot en tikte zachtjes met haar staart tegen mijn been. Voor ik wist wat er gebeurde, werden alle airbags opgeblazen, lag de auto volledig in de prak en bekeek ik het hele schouwspel alsof ik er geen deel van uitmaakte.

Ik staarde naar het wrak – de versplinterde ruiten, de verkreukelde deuren, de voorbumper die in een dodelijke omhelzing om de stam van een dennenboom heen greep – en ik vroeg me af wat er gebeurd was. Ik hoopte maar dat iedereen uit de auto had weten te ontsnappen, net als ik. Toen hoorde ik een bekend geblaf, en terwijl ik me omdraaide zag ik de anderen op een weggetje verderop lopen. Buttercup kwispelde met haar staart en liep voorop.

Ik liep achter hen aan. Eerst probeerde ik te rennen om ze in te halen, maar daarna liep ik langzamer en ten slotte bleef ik toch nog wat rondhangen. Ik wilde het liefst nog even door dat heer-

lijk geurende veld wandelen, met de wuivende bomen en de wiegende bloemen. Een moment lang sloot ik mijn ogen tegen de duizelingwekkende, gloeiende, reflecterende mist. Alles om me heen glinsterde.

Ik zei tegen mezelf dat ik maar heel eventjes wilde wachten. Dat ik snel terug wilde om mijn familie te zoeken. Maar toen ik eindelijk omkeek, ving ik nog net een glimp van hen op. Ze glimlachten en zwaaiden terwijl ze een brug over liepen. Een paar seconden later waren ze allemaal verdwenen.

Ik raakte in paniek. Ik zocht om me heen. Ik rende alle kanten op, maar alles zag er hetzelfde uit: overal hing een warme, witte, fonkelende, glinsterende, schitterende, stomme, eindeloze mist. Ik viel op de grond, mijn huid tintelde van de kou. Mijn hele lichaam schokte. Ik huilde, schreeuwde, vloekte, smeekte en deed beloften waarvan ik wist dat ik ze niet kon nakomen.

Toen hoorde ik opeens iemand zeggen: 'Ever? Is dat je naam? Doe je ogen eens open en kijk me aan.'

Met moeite bereikte ik de oppervlakte. Ik was er weer, op de plek waar alles bestond uit pijn en ellende. Mijn voorhoofd was nat en prikte. Het deed pijn. Ik staarde naar de jongen die over mij heen gebogen stond, keek hem recht in zijn donkere ogen en fluisterde: 'Ik ben Ever.' Daarna verloor ik opnieuw het bewustzijn.

Twee

Een paar tellen voordat meneer Robins het leslokaal binnenkomt, schuif ik mijn capuchon naar achteren, zet mijn iPod uit en doe alsof ik mijn boek lees. Ik doe geen moeite om op te kijken als hij zegt: 'Jongens en meisjes, dit is Damen Auguste. Hij is kortgeleden hiernaartoe verhuisd vanuit New Mexico. Oké, Damen, je kunt op die lege plek achterin gaan zitten, naast Ever. Kijk maar even mee in haar boek tot je je eigen boeken hebt.'

Damen is erg aantrekkelijk. Dat weet ik al zonder ook maar op te kijken. Ik concentreer me op mijn boek terwijl hij mijn kant op komt. Ik weet al veel te veel over mijn klasgenoten. Dus wat mij betreft is elke seconde dat ik nog niets weet mooi meegenomen.

Maar volgens de onuitgesproken gedachten van Stacia Miller, die slechts twee rijen voor me zit, is Damen Auguste echt 'een ontzettend lekker ding'.

Haar beste vriendin, Honor, is het daar helemaal mee eens.

Dat geldt ook voor Honors vriendje, Craig, maar dat is weer een heel ander verhaal.

'Hoi.' Damen laat zich op de stoel naast mij zakken. Mijn rugzak maakt een zacht plofgeluid zodra hij die op de grond laat vallen.

Ik knik, maar weiger verder omhoog te kijken dan zijn glanzende, zwarte motorlaarzen. Ze zijn van het type dat je eerder aantreft in een herenboetiek dan bij de hell's angels. En dus ook van het type dat behoorlijk uit de toon valt tussen de rijen teenslip-pers in diverse kleuren die op dit moment het groene tapijt van het lokaal sieren.

Meneer Robins vraagt ons te bladeren naar pagina 133, waarna Damen naar me toe buigt en vraagt: 'Mag ik met je meekijken?'

Ik aarzel uit angst voor zijn nabijheid. In plaats daarvan schuif ik mijn boek helemaal naar zijn kant, tot het bijna van de tafel valt. Als hij zijn stoel dichterbij de mijne trekt en de ruimte tussen ons vult, glijd ik naar het verste puntje van mijn stoel. Ik verberg me onder mijn capuchon.

Dan hoor ik hem zachtjes lachen. Maar omdat ik hem nog niet heb aangekeken, heb ik geen idee wat dat betekent. Ik weet alleen dat hij aardig klinkt, alsof hij zich vermaakt, maar tegelij-kertijd lijkt er meer achter te zitten.

Ik zak nog dieper weg, met mijn hoofd op mijn hand leunend en mijn ogen op de klok. Vastberaden probeer ik alle verwijten-de blikken en gemene opmerkingen te negeren die mijn kant op komen. Dingen als: *Wat sneu voor dat lekkere ding dat hij naast die freak moet zitten!* Die gedachte komt van Stacia, Honor, Craig en zo'n beetje alle anderen in de klas.

Nou ja, iedereen behalve meneer Robins, die ongeveer even graag als ik wil dat het lesuur voorbij is.

Tijdens de lunch heeft iedereen het over Damen.

Heb je die nieuwe jongen al gezien, Damen? Hij is zo'n ontzettend stuk! – Zo sexy – Ik hoorde dat hij uit Mexico komt – Nee, volgens mij is het Spanje – Maakt ook niet uit, iets buitenlands in elk geval – Ik vraag hem mee naar het winterbal – Maar je kent hem niet eens! – Wacht maar, dat duurt niet lang...

'O, wauw. Heb je die nieuwe jongen al gezien? Damen?' Haven komt naast me zitten en tuurt door haar lange pony. Die is nu al zo lang dat haar haren vlak boven haar donkerrode lippen hangen.

‘O, nee, begin jij er ook al over?’ Ik schud mijn hoofd en neem een hap van mijn appel.

‘Dat zou je niet zeggen als je zelf het geluk had gehad hem te zien,’ zegt ze, terwijl ze een vanillecakeje uit het bijbehorende roze kartonnen doosje pakt. Ze likt het glazuur van het cakeje; haar routine tijdens de lunch. Ook al kleedt ze zich alsof ze liever bloed drinkt dan dat ze kleine, zoete cakejes eet.

‘Hebben jullie het over Damen?’ fluistert Miles, die bij ons aanschuift op het bankje. Hij zet zijn ellebogen op tafel en zijn brui-
ne ogen schieten van mij naar Haven en terug. Zijn babyface ver-
toont een brede grijns. ‘Superknop! Heb je die laarzen gezien? Heel erg *Vogue*. Ik denk dat ik hem maar vraag om mijn nieuwe vriendje te worden.’

Haven kijkt hem aan met haar gele ogen toegeknepen. ‘Te laat, ik was eerder.’

‘Sorry hoor, ik wist niet dat je interesse had in niet-goths.’ Hij grijnst, rolt met zijn ogen en haalt zijn boterham uit het zakje.

Haven lacht. ‘Als ze er zo uitzien, dan wel. Ik zweer je, hij is zo onweerstaanbaar hot, je moet hem gewoon zien.’ Ze schudt geërgerd haar hoofd omdat ik niet beter met het gesprek meedoe. ‘De vonken spatten van hem af!’

‘Heb je hem nog niet gezien dan?’ Miles grijpt zijn boterham stevig vast terwijl hij me aangaapt.

Ik staar naar de tafel en vraag me af of ik moet liegen. Ze maken er zo’n heisa over dat dat mijn enige kans is om niet mee te hoeven doen. Maar dat gaat niet. Niet bij hen. Haven en Miles zijn mijn beste vrienden. Mijn enige vrienden. En ik heb toch al het gevoel dat ik veel voor ze achterhoud. ‘Ik zat naast hem bij Engels,’ zeg ik uiteindelijk. ‘We moesten een boek delen. Maar ik heb hem niet echt goed gezien.’

‘Moesten?’ Haven veegt haar pony opzij zodat ze ongehinderd kan kijken naar de halvegare die zoiets durft te zeggen. ‘Nou, dat moet heel erg voor je geweest zijn. Dat was vast vréselijk.’ Ze slaat haar ogen op naar de hemel en zucht. ‘Ik zweer het je, je hebt geen flauw idee wat voor geluksvogel je bent. En je waardeert het niet

eens!’

‘Welk boek?’ vraagt Miles, alsof de titel ervan een diepere betekenis geeft aan de situatie.

‘*Wuthering Heights*,’ zeg ik schouderophalend. Ik leg het klokhuis van mijn appel op mijn servet en vouw alle hoekjes er zorgvuldig omheen.

‘En je hoody? Naar boven of beneden?’ vraagt Haven.

Ik denk na en herinner me dat ik mijn capuchon omhoogtrok zodra hij mijn kant op kwam. ‘Eh... omhoog,’ zeg ik dan. ‘Ja, zeker weten omhoog.’ Ik knik.

‘Daar ben ik je dan dankbaar voor,’ mompelt ze terwijl ze haar cakeje in twee stukken breekt. ‘Het laatste wat ik kan gebruiken is concurrentie van de blonde godin.’

Ik krimp ineen en staar weer naar de tafel. Ik schaam me rot als mensen zulke dingen zeggen. Blijkbaar wilde ik dat soort dingen vroeger graag horen, maar dat is nu wel voorbij. ‘Wat dacht je dan van Miles? Vind je hem geen concurrentie?’ vraag ik om de aandacht weer van mij af te leiden, naar iemand die het wel weet te waarderen.

‘Ja.’ Miles laat zijn hand door zijn korte, bruine haar glijden en draait opzij om ons zijn beste kant te laten zien. ‘Dat is niet uitgesloten.’

‘Echt wel,’ zegt Haven. Ze veegt de witte kruimels van haar schoot. ‘Damen en Miles zitten niet in hetzelfde team, als je begrijpt wat ik bedoel. Dat betekent dus dat zijn o zo fantastische modellen uiterlijk geen obstakel vormt.’

‘Hoe weet jij waar zijn voorkeur naar uitgaat?’ vraagt Miles, terwijl hij het dopje van zijn flesje Vitaminwater schroeft en zijn ogen half dichtknijpt. ‘Hoe weet je dat zo zeker?’

‘Dat voel ik aan,’ zegt ze met een tikje tegen haar voorhoofd. ‘Geef me, mijn *gaydar* registreert helemaal niets bij hem.’

Damen zat niet alleen bij mij in de klas tijdens de eerste les, Engels, maar ook bij het zesde uur, de tekenles. (Niet dat hij naast me zat en niet dat ik erop lette, maar de gedachten die in het lo-

kaal hingen – zelfs van onze lerares, mevrouw Machado – vertellen me voldoende.) En alsof dat nog niet genoeg was, bleek zijn auto ook naast de mijne op de parkeerplaats te staan. Tot nu toe was het me gelukt niet veel meer van hem te zien dan zijn laarzen, maar ik wist dat mijn geluk nu wel op was.

‘O, mijn god, daar heb je hem! Hij staat vlak naast ons!’ piept Miles op het hoge, zangerige fluistertoontje dat hij uitsluitend bewaart voor de spannendste momenten in zijn leven. ‘En kijk die auto toch eens – een glimmende, zwarte BMW, met donkergetinte ruiten. Mooi, erg mooi. Luister, we doen het zo: ik doe mijn deur open en per ongeluk raak ik de zijne. Dan heb ik meteen een excuus om met hem te praten.’ Hij draait zich naar mij om, wachtend tot ik instem.

‘Als je maar geen kras maakt op mijn auto. Of zijn auto. Of welke auto dan ook,’ zeg ik hoofdschuddend. Ondertussen pak ik mijn sleutels.

‘Goed dan,’ pruilt hij. ‘Verstoort mijn droom maar, wat maakt het uit. Maar doe jezelf een plezier en kijk nou toch eens naar hem! Kijk me daarna recht in mijn ogen en zeg me dat je niet het liefst gek wilt doen en flauw wilt vallen.’

Ik kijk hem geërgerd aan en wring me tussen mijn eigen auto en een slecht ingeparkeerde VW Kever die zo scheef staat dat het lijkt alsof hij op mijn Miata wil klimmen. Net op het moment dat ik de deur wil openen, trekt Miles mijn capuchon omlaag, grist mijn zonnebril van mijn neus en rent naar de passagierskant. Vanaf die plek probeert hij met niet bepaald subtiele hints en duimbewegingen ervoor te zorgen dat ik naar Damen kijk, die achter hem staat.

Dat doe ik dan maar. Ik bedoel, ik kan het toch niet eeuwig vermijden. Dus haal ik diep adem en kijk hem aan.

Wat ik dan zie zorgt ervoor dat ik geen woord meer kan uitbrengen. Ik kan me niet bewegen, niet eens knipperen met mijn ogen.

Ook al begint Miles naar me te zwaaien, boos te kijken en zo’n beetje elk gebaar te maken dat hij kan verzinnen om mij duidelijk te maken dat ik moet kappen en weer normaal moet doen –